

**R. P. Georgii De Rhodes Avenionensis, È Societate Iesv,
Philosophia Peripatetica, Ad Veram Aristotelis Mentem**

Rhodes, Georges de

Lvgdvni, 1671

Sect. j. De vnitare transcendentali.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95638](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95638)

Quaest. II. Sect. I. Proprietates entis. 639

Solutio
secunda.

Ad secundam respondeo unitatem non supponi ab ente, quia passio supponit quidem suum subiectum ut materialiter & confuse vnum, non supponit autem formaliter & distincte vnum.

Solutio ter-
tia.

Ad tertiam respondeo, nullum eorum quae in argumento numerantur, esse proprietatem entis; nam existere, durare, alicubi esse, non conueniunt enti possibili, quod reuera est ens: illae negationes, non esse fictum, non esse impossibile; significantur formaliter in communi conceptu entis, idem non possunt esse vltius attributa. Esse idem, esse simile, esse diuersum, fundantur in unitate, ad quam etiam reuocantur.

QVÆSTIO II.

De unitate, prout est proprietas entis.

Quia primum inter attributa entis est vnitas, merito ab illa ordior, & de sola loquor unitate per se, non autem de unitate per accidens, quae includit necessarium plura ut plura, quales sunt domus & exercitus: vnum autem per se vel simplex est, ut Deus & Angelus; vel compositum essentialiter ex materia & forma substantiali, ut homo; vel compositum integraliter, ut virga. Tria ergo de hac unitate sunt difficillima: primum in genere, quid sit illa, quae vocatur vnitas transcendentalis; secundum quid vnitas numerica, seu indiuidualis: tertium quid vnitas formalis & vniuersalis.

SECTIO I.

De unitate transcendentali.

Vnitas tran-
scendentalis
definitur.

Sic appellatur ea quae ita reciprocatur cum ente, ut simul cum ipso transcendat omnia rerum genera; soletque definiri communiter, *Indiuisio rei alicuius in se, & diuisio à quolibet alio*: vnum autem, *Ens indiuisum in se, & diuisum à quolibet alio*. Id est, ens quod in seipso non est plura entia completa, & quod non est id ipsum quod sunt alia entia, quae sunt aliud ab ipso: v. g. Petrus vnus dicitur, quia non est plures Petri, & non est id ipsum quod est Paulus.

Difficultas autem est obscurissima, quid sit illa indiuisio, quam vnitas superaddit enti; primum enim dubitatur, an illa sit aliquid positium, an verò solum negatio: secundum qualis sit illa negatio, & quomodo constituat unitatem.

§. I.

Utrum vnitas superaddat enti aliquid positium.

Vnitas non
distinguitur
realiter ab
ente.

Certum est ex dictis, primum unitatem enti non superaddere aliquid realiter distinctum ab ipso ente, alioqui esset purum nihil; imò illud ens à quo distingueretur vnitas, esset necessarium vnum seclusa unitate; distingueretur enim à quocunque alio.

Certum est secundum, unitatem esse non posse aliquid positium, etiam ratione distinctum adequatè ab ipso ente; sed ens in eo necessarium includi, alioqui esset purum nihil. Solum ergo difficultas est, utrum vnitas adequatè sit positua, an verò dicat in recto ens, in obliquo autem negationem.

Prima dubi-
tatio.

Ratio autem dubitandi primum est, quia Deus est

R. P. de Rhodes curs. Philo. Soph.

A à seipso intrinsecè vnus, & esse vnum, dicit in Deo perfectionem maximam simpliciter simplicem, quae scilicet est melior ipsa quam non ipsa: ergo vnitas non est formaliter negatio. Probatur consequentia. Omnis perfectio Dei cum Deo identificatur: sed negatio non identificatur cum Deo: ergo negatio non est perfectio Dei simpliciter simplex. Deinde Deus per suam essentiam simplicem sine vilo superaddito habet formaliter indiuisiōem in se: ergo habet formaliter unitatem. Probo antecedens. Vnus conceptus simplex, carens omni partium compositione, seipso est indiuisus: sed Deus per suam essentiam est simplex: ergo seipso est indiuisus. Denique punctum positium per suam intrinsecam entitatem est indiuisibile sine vilo addito: ergo seipso est positium vnum.

B

Secundum in rebus compositis esse formaliter vnum est esse vnum: sed esse vnum, est aliquid positium: ergo in rebus compositis vnum est aliquid positium. Probatur maior primum, quia indiuisio duarum partium est id quo illae partes sunt formaliter indiuisae: sed vnio est ratio per quam illae partes sunt non diuisae, quia duas partes esse vnitas, & esse non diuisas, synonyma sunt: ergo vnio est illarum indiuisio. Probatur secundum. Vnum, & non vnum opponuntur contradictoriè: sed vnum dicit formaliter vnionem: ergo non vnum dicit formaliter carentiam vnionis: sed non vnum & diuisum idem sunt: ergo diuisum dicit formaliter carentiam vnionis; atque indiuisum, quod contradictoriè opponitur diuiso, dicit formaliter vnionem. Probatur tertium. Diuisum, & non vnum sunt formaliter idem: ergo habent eundem terminum contradicentem: sed terminus contradicens non vnio est vnum: ergo terminus contradicens diuiso est vnum: ergo indiuisum & vnum idem sunt. Denique probatur, quia diuisum & indiuisum sunt contradictoria: ergo vnum ex illis est positium: sed esse diuisum non est aliquid positium; est enim carere vnione: ergo esse indiuisum est aliquid positium.

C

Tertium id quod opponitur negationi est positium: sed indiuisio opponitur negationi, nempe diuisioni, quae negatio est; diuisa enim dicuntur, quorum vnum non est aliud, quae negatio est. Imò duae virgae formaliter dicuntur diuisae per negationem continuationis: ergo vnitas est aliquid positium. Denique esse diuisum, quod opponitur indiuiso, est vel negatio vnionis, vel carentia identitatis: ergo semper est negatio.

Dico primum, id quod vnitas enti superaddit, formaliter esse negationem, non autem aliquid positium. Ita docent cum S. Thoma omnes eius discipuli, quos sequuntur Suarez disp. 4. sect. 1. Fonseca 4. Metaphys. 6. 2. q. 5. Auerla q. 5. sect. 1. Ariaga disp. 1. sect. 3. contra Scotum, totam eius Scholam, & Vassquez 1. p. disp. 182. cap. 2. Hurradum, Ouiedum, & alios quamplures.

E

Ratio primum est, quia illud quod contradictoriè opponitur rei posituae, negatiuum est, non autem positium: vnitas contradictoriè opponitur multitudini, quae negatio non est, sed aliquid positium: ergo vnitas formaliter negatio est, non autem aliquid positium. Maior probatione non eget; in minori autem clarum est, quod vnitas opposita sit multitudini; nam eo ipso quod tollitur multitudo unitatum, ponitur vnitas. Probatur ergo quod multitudo formaliter positium aliquid sit, non autem negatio. Repetitio entitatum posituarum est aliquid positium: multitudo non est carentia, sed repetitio entitatum posituarum: H h h 2 ergo

Secunda.

Tertia.

Prima pro-
batio.

ergo multitudo non est carentia, sed repetitio entitatum positiuarum. Deinde id quod non fit per ablationem, sed per adiectionem entitatum positiuarum, est aliquid positium, non negatiuum: multitudo fit per adiectionem, non per ablationem entitatum positiuarum: ergo multitudo non est negatio, sed aliquid positium; nam ad constituendam multitudinem non debent tolli, sed adijci entitates; ad constituendam verò unitatem, tolli debent, non adijci entitates: & quod plus additur, eò magis crescit multitudo; & quod plus aufertur, eò minor redditur.

Secunda
probatio.

Præterea tota ratio, cur censeant aliqui unitatem esse positiam, multitudinem autem esse negationem, est quia existimant vnum, seu indiuisum, esse formaliter idem ac habere vnionem: sed esse vnum non est formaliter habere vnionem: ergo esse vnum non est formaliter aliquid positium. Minor, quæ negatur ab aduersariis, probatur clarè; quia esse vnum est passio communis omni enti, adeò vt nulla res sit ens, quæ non sit vnum: sed esse unitum non est passio communis omnibus entibus; nam quæ sunt simplicia, & indiuisibilia, habent unitatem, & carent omni vnione: ergo esse vnum transcendentaliter, non est formaliter esse unitum; Deus enim vnus est sine vnione, præcisè quia indiuisus est in plures Deos. Similiter Angelus, anima rationalis, punctum, conceptus entis abstractus unitatem habent, & carent vnione: ergo manifestum est quod vnio & unitas plurimum differunt; si enim carere vnione formaliter est esse multiplex, Deus qui caret vnione, multiplex est.

Triplex ad-
uersario-
rum æqui-
uocatio.

Itaque quoties dicunt aduersarij, quod vnum formaliter est esse unitum, triplex ab illis committitur æquiuocatio. Prima est, quia aliud est constitui hominem in ratione hominis, aliud constitui in ratione vnus hominis. Primum illud est proprium munus vnionis, non autem secundum; constituitur enim in ratione hominis vnus per negationem multarum partium componentium, & multarum vnionum; si enim multe partes componentes, v.g. multe animæ vnirentur eidem materiæ, non esset vnus homo; & tamen adesset vnio: ergo vnio non sufficit ad unitatem.

Altera æqui-
uocatio cir-
ca vocem
compositi.

Altera æquiuocatio est. Aliud est partes facere compositum, aliud facere vnum compositum. Certum est per vnionem partes ita connecti vt faciant compositum, sed per vnionem non faciunt vnum compositum, licet aliquando vox illa *vnum*, sumatur pro composito; dicitur enim partes unitas facere vnum; vbi vnum significat compositum, non autem vnum de quo hic agitur, & est transcendens: esse autem compositum, non est transcendens, cum commune non sit omni enti; partes enim post vnionem sunt eodem modo multe ac ante vnionem: ante vnionem videlicet non fuerunt multe in ratione hominis, quasi essent plures homines, sed plures partes; hæc autem pluralitas non est ablata per vnionem: ergo vnio non tollit multiplicitem, neque facit unitatem, sed facit compositionem.

Neque dicas ante vnionem esse plura entia, post vnionem esse vnum ens, v.g. vnum hominem, vnum continuum.

Respondeo enim vnum significare aliquando compositum, aliquando rem indiuisam: si vnum significet compositum, fateor fieri post vnionem vnum hominem, vel vnum continuum; si vnum significet rem indiuisam, nego per vnionem fieri vnum; sunt enim verè plura entia. Semper igitur

A distinguenda hæc duo sunt, esse vnum, & esse compositum.

Tertia æquiuocatio illis vocibus committitur, *esse diuisum*, & *indiuisum*; diuisum enim aliquando vocatur id quod non est connexum; indiuisum autem significat ligatum, & connexum. Aliquando autem diuisum significat id quod habet plures entitates; indiuisum id quod non habet plures entitates. Vnum transcendentaliter, de quo hic agitur, non significat indiuisum priore modo sumptum, sed posteriore. Ex quibus omnibus plane colligitur, vnum & unitum significare duo inter se distincta.

Ad primam respondeo, Deum esse à se vnum, quatenus est indiuisus in plures Deos; unitatem autem esse perfectionem, sed negatiuam, quæ dicitur in recto Deitatem, in obliquo autem negationem pluralitatis; unitas enim negatio non est nisi secundum id quod dicitur in obliquo, & secundum illud non identificatur cum Deo, sed secundum id tantum quod dicitur in recto.

Imò committitur ab aduersariis æquiuocatio quando dicitur Deus esse vnus; non enim intelligitur unitas transcendentalis, quam haberet etiam si essent plures Dij; sed intelligitur diuinitas Deum esse vnicum, seu nullum præter eum esse Deum: id quod manifestè negatiuum est, cum non sit aliud quam non esse plures Deos.

Ad illam propositionem, *Deus sine vno superaddito habet indiuisiōem in se*; formaliter, nego; fundamentaliter, concedo: id est, ipsa entitas Dei positiua est fundamentum talis indiuisiōis, & illam exigit, sicut ens spirituale per suam entitatem positiuam habet fundamentaliter negationem materiæ, quia illam exigit; formaliter autem fit spirituale per talem negationem. Similiter punctum est indiuisibile per suam entitatem intrinsecam, quatenus illa entitas pluralitatem negat, ideòque non est formaliter vnum nisi per negationem.

Ad secundam tota responsio patet ex dictis in solutio probacione conclusionis, vbi ostendi falsum omnino esse, quod etiam in rebus compositis esse vnum transcendentaliter, & esse unitum idem sint. Si enim esse vnum idem significet ac esse compositum, reuèra esse vnum est esse unitum. Si autem esse vnum significet esse indiuisum, quod est esse vnum transcendentaliter, esse vnum non est esse unitum, vt probauit.

Ad probationem minoris distinguitur illa propositio: sed vnio est ratio, per quam illæ partes non sunt diuise; si esse non diuisum significet esse ligatum, concedo; si significet non habere plures entitates, nego; partes enim esse unitas, est illas esse ligatas; sed non est, illa non esse plura entia. Quando autem illæ dicuntur facere vnum, tunc vnum significat compositum, siue vnum completum; non autem unitatem transcendentaliter, quæ est carentia multarum entitatum.

Ad alteram probationem distingo hanc propositionem: sed non unitum & diuisum idem sunt; si diuisum significet non ligatum, concedo; si significet quod habet plures entitates, nego. Deus enim, vt dixi, est non unitus, & tamen plures non habet entitates. Eodem modo soluantur alie probationes: esse diuisum non est aliquid positium, si significet esse non ligatum; sed est aliquid positium, si significet habere plures entitates: quod cum opponatur contradicitori indiuisio, certè indiuisum est aliquid negatiuum.

Ad tertiam respondeo, diuisionem, cui oppositur unitas, esse aliquid verè positium, vt supra dixi. Diuisio enim sumi potest vel propter includit multas

multas partes, & sic est aliquid positum; vel propter vna illarum entitatum negat aliam, seu non est alia, & sic negatio est: opponitur autem unitati sumpta primo modo, non autem secundo. Duæ virgæ dicuntur diuise per negationem continuitatis, si diuisio sit non ligatio; si autem diuisio diceret esse plura, duæ virgæ dicuntur diuise per pluralitatem entitatum, non per negationem continuitatis. Est autem contradictio in altero argumento; Esse indiuisum est habere partes unitas, vel identificatas: si enim partes identificatae sunt, iam non sunt partes. Itaque nego, quod diuisum oppositum unitati sit carentia vnionis, aut carentia identitatis; nam carentia identitatis formaliter est pluralitas entitatum, & est aliquid positum.

§. II.

Quomodo vnitas constituitur per negationem, & qualis illa sit.

Dixi unitatem constitui per negationem: nunc videndum, vtrum adequatè constituitur per negationem, an verò includat etiam ipsum ens; vtrum ens præscindi ab ea negatione possit, & ab unitate; vtrum illa sit negatio diuisionis in se, an verò negatio alterius entis.

Prima dubitatio. Ratio enim dubitandi primò est, quia passio est aliquid adiacens subiecto, & illi superadditum: sed ens non est aliquid adiacens & superadditum enti: ergo ens non potest esse passio entis, nec in ea includi. Probatur maior, quia passio dicitur secundarius conceptus: & deinde illud est adiacens alteri, quod prædicatur de eo accidentaliter, & manat ab essentia: passio est huiusmodi: ergo passio est aliquid adiacens. Imò ens non potest prædicari accidentaliter de ente: ergo non potest esse passio entis; videmus enim alias omnes proprietates ratione distingui à suis subiectis. Denique vnitas & vnum non significant omnino idem; si autem vnitas includit formaliter ens, significat omnino idem ac vnum: ergo vnitas non includit ens etiam in recto, sed consistit in pura negatione.

Secunda dubitatio. Secundò videtur omnino, quod ratio entis præscindi non potest ab illa negatione ac unitate; quia illa negatio quam vnitas enti superaddit, fundari debet in ipso ente: sed hoc fundamentum quatenus est quid distinctum ab illa negatione, vel est aliquid vnum, vel non. Si est vnum: ergo illa negatio pertinet ad unitatem. Si non est vnum: ergo non potest fundare vnā negationem. Deinde fundamentum illius negationis distinguitur à negatione: ergo est vnum seclusa negatione. Probatur consequentia. Vbi est numerus, ibi sunt duæ unitates: sed si fundamentum negationis, & negatio distinguuntur, faciunt numerum: ergo fundamentum negationis habet unitatem, seclusa negatione, si ab ea præscinditur. Denique esse hominis præcisè illa negatione non est lapis; imò est non lapis, non leo: ergo distinguitur à lapide: & est vnum, quia esse vnum est esse idem cum seipso, & ab alio diuersum.

Tertia. Tertio, quicquid est in Petro, distinguitur adequatè à Deo: sed seclusa negatione, ratio Petri est in Petro: ergo seclusa negatione ratio Petri distinguitur adequatè à Deo: ergo est vna. Deinde si ratio entis post præcisionem non esset per se vna & distincta à quolibet alio, non posset fieri vna per formam superuenientem: sed hoc falsum

R.P. de Rhodes curf. Philosoph.

A est: ergo ratio entis manet vna post illam præcisionem. Probatur maior. Forma superueniens subiecto non reddit subiectum in se vnum: v.g. albedo superueniens parieti, facit illum album, non facit vnum; vnitas autem esset forma enti superaddita: ergo non faceret subiectum vnum.

Quarta. Quarto nullus conceptus simplex provenire potest subiecto à forma distincta: esse vnum est conceptus simplex: ergo non potest provenire subiecto à forma distincta. Probatur maior. Esse album idè est conceptus compositus, id est significat habens albedinem, quia est à forma distincta. At verò spirituale v.g. idè est conceptus simplex, quia non provenit à forma spirituali: materia v.g. non dicitur spiritualis, eo quod iungatur formæ spirituali: ergo conceptus simplex non provenit à forma distincta.

B Dico secundò, unitatem non consistere formaliter in sola negatione, sed includere in recto ipsum ens, in obliquo negationem, quæ non potest præscindi ab ipso ente, licet ens præscindi ab ea possit.

Vnitas non est solum negatio.

Primam partem negant Fonseca 4. *Metaph. cap. 2. quæst. 5. sect. 3.* Aueria *quæst. 5. sect. 3.* & *quæst. 4. sect. 2.* Probatur, quia proprietates entis identificantur cum ipso ente: sed negatio identificari non potest cum ente, alioqui ens esset negatio: ergo negatio non est proprietas entis: ergo vnitas, quæ est proprietas entis, non est negatio. Deinde vnum prædicatur de ente: negatio prædicari non potest de ente: ergo vnum non est negatio. Denique id quod est realis proprietas entis, non potest attribui enti rationis; sed indiuisio sumpta pro pura negatione alterius, conuenit chimeræ: ergo illa negatio non est formaliter vnitas realis.

Secundam partem Arriaga negat *num. 51.* existimatque rationem entis præscindi non posse ab illa negatione & ab unitate. Probatur tamen, quia si ens præscindi non posset ab unitate, vnitas non esset vllò modo proprietas; quod enim non est conceptus secundarius entis, non est proprietas entis. Si ens in suo conceptu primario includat unitatem; vnitas non est secundarius, sed primarius conceptus entis: ergo ens in suo conceptu primario non includit unitatem. Deinde vnum & ens non sunt voces synonymæ: ergo altera earum significat aliquid, saltem ratione distinctum ab altera.

Ens præscinditur ab unitate.

Dico tertio, Negatio quam vnitas superaddit enti, est negatio diuisionis in se, non autem negatio alterius entis, seu diuisio à quolibet alio ente.

Negatio diuisionis in se, facit unitatem.

Obserua unitatem, vt notabam nuper, definiri, *Duplex in-Indiuisiōem rei in se, & diuisiōem à quolibet alio;* vnde videtur duplicem includere negationem. Diuisio entis in se illa est secundum quam aliquid est in seipso plura; seu est secundum quam aliquid est secundum quam dicimus aliquid ens non esse in seipso plura entia. Diuisio entis à se diceretur, si aliquid esset aliud à seipso; v.g. si Petrus esset Paulus. Indiuisio entis à se est eum dicimus, *Hoc est ens, non est aliud à seipso;* v.g. hominem non esse bouem, Petrum non esse Paulum. Idem autem est dicere ens non esse diuisum à se, ac dicere illud esse diuisum ab omnibus aliis. Certum est vtramque indiuisiōem, seu negationem diuisiōis, tum entis in se, tum entis à se, conuenire unitati, vt patet ex allata definitione; sed negauit conclusio unitatem primariò constitui per indiuisiōem

HHh 3 honem

sionem rei à se, quæ negatio est alterius entis; sed per indiuisiōem rei in se, quæ est negatio multitudinis.

Probatio.

Ratio est, quia negatio quæ constituit formaliter vnitatem, non potest conuenire multitudini: sed esse diuisum à quolibet alio, conuenit etiam multitudini; nam vnus aceruus lapidum non est alius aceruus. Deinde conceptus vnitatis est absolutus; esse autem diuisum à quolibet alio, est conceptus respectiuus. Denique idem aliqua res diuisa est à quolibet alio, quia in se non est diuisa in plura entia; v.g. Petrus idem est diuisus à Paulo, & equo, quia in se non est diuisus in Paulum & equum: ergo indiuisio rei in se prior est quàm diuisio à quolibet alio.

Qualis indiuisio est vnitatis.

Dico quartò, negationem diuisiōis, quam dicit vnitatis, esse negationem diuisiōis in multa entia totalia actu completa, vel in multa entia diuersorum prædicamentorum.

Ratio est, quia illa negatio est propria vnitatis per se, per quam id quod est vnum per se, differt ab eo quod est vnum per accidens, & à multitudine: sed per indiuisiōem in plura entia totalia, vel diuersorum prædicamentorum, vnum per se differt ab eo quod est vnum per accidens; nam aceruus lapidum v.g. diuisus est in multos lapides, qui sunt entia totalia; centenarius hominum est centum homines; album est diuisibile in substantiam & accidens. Quod autem non continet plura entia totalia, est vnum per se: ergo illa indiuisio constituit vnitatem formaliter.

Solutio primæ dubit.

Ad primam respondeo distinguendo illam propositionem: *Passio est aliquid adiacens & superadditum subiecto*; passio sumpta inadæquatè, seu secundum aliquid sui, concedo; passio adæquatè sumpta, nego. Passiones enim transcendentium in recto dicunt ipsum ens, in obliquo autem sunt aliquid adiacens, neque sunt passiones secundum illud solum quod superaddunt, sed secundum illud vt iunctum alteri. Similiter passio prædicatur accidentaliter secundum id quod dicit in obliquo, non secundum totum quod dicit etiam in recto. Est autem discrimen inter passiones transcendentales, & alias quasque passiones, quia transcendentales necessario includunt sua subiecta, non autem alie; debent enim esse reales: non possunt autem habere realitatem, quin includant sua subiecta. Vnum & vnitatis idem significant, sed in modo significandi differunt; nam vtrumque significat ens, & indiuisiōem; sed vnum magis explicitè significat ens, quàm illud significet vnitatis.

Solutio secundæ.

Ad secundam respondeo fundamentum illius negationis, quam vnitatis enti superaddit, posse considerari vel prout est à parte rei, & sic est reuera vnum; vel prout cadit sub intellectu, & sic illud nec est vnum, nec multa, sed præscindit ab vtroque; nam eo ipso quod præscindo hanc negationem, præscindo vnitatem, & sic illud cogitari non potest vt vnum. Ad hanc ergo propositionem, *Illud fundamentum præcisa negatione non est multa*; respondetur cum eadem distinctione, à parte rei non est multa, concedo; prout cadit sub intellectu non est multa, nego; quia intellectus neque affirmat multitudinem, neque illam negat, sed præscindit ab vnitatis, & à multitudine. Deinde concedo fundamentum illius negationis distinguui à negatione; sed nego illud propterea esse vnum seclusa negatione: tunc enim est numerus, quando est distinctio inter duo vna, id est inter ea quæ distinctas habent vnitates; tunc autem nego

esse numerum, quando est distinctio inter duo, quæ non sunt plura vna. Ens & negatio diuisiōis distinguuntur quidem, sed non habent diuersas vnitates, cum per illam negationem ens sit vnum. Homo præcisa illa negatione superaddita non est homo; idem nego tunc hominem distinguui à lapide prout subest illi præcisiōi per intellectum; nec esse non lapidem, non leonem: nam homo includit formaliter vnitatem, quam non includit ens in communi.

Ad tertiam respondeo distinguendo maiorem: Quidquid est in Petro, quatenus est contractum ad Petrum, distinguitur adæquatè à Deo, concedo; quatenus est abstractum, nego; quia ille conceptus entis, quatenus abstractus, non includit vllam rationem, per quam ens illud non possit attribui Deo, & sic illud nec est producibile, nec improducibile; sed ab vtroque præscindit. Deinde nego illam propositionem, *Si ratio entis præcisa non esset vna, non posset reddi vna per formam superuenientem*. Si enim forma illa superueniens sit ipsa vnitatis, certè superueniens subiecto reddit illud vnum. Si autem sit aliqua alia forma, supponit illud iam esse vnum: nam sicut effectus formalis albedinis est facere album, ita effectus formalis vnitatis est facere vnum.

Ad quartam respondeo distinguendo illam maiorem: nullus conceptus simplex potest provenire subiecto à forma adæquatè distincta, concedo; id est à forma, quæ nec includat subiectum, nec in eo includatur: si autem forma distincta sit solum inadæquatè, ita vt in recto duntaxat dicat subiectum, nego.

SECTIO II.

De vnitatis numerica, seu indiuiduali.

Post explicatam vnitatem, quæ genus est ad omnes alias vnitates, sequitur prima eius species, quæ vocatur vnitatis numerica, hæcitas, indiuiduatio, singularitas, differentia indiuidualis, per quam scilicet constituitur indiuiduum. Quæritur autem primò, quid illa sit, & quid superaddat naturæ communi: secundò quodnam sit principium internum & formale, à quo illa oriatur. Quod autem quæri tertio posset, vtrum sola singularitas existant à parte rei, patebit ex statim dicendis de vnitatis vniuersali.

§. I.

Quid sit vnitatis numerica, & quid superaddat naturæ communi.

Certum est primò, vnitatem & differentiam indiuidualem dupliciter posse concipi, primò prout est principium incommunicabilitatis, id est prout est principium cuius natura non potest communicari pluribus; & sic propriè appellatur vnitatis numerica, hæcitas, singularitas. Secundò concipitur prout est differentia quasi materialis & entitativa, id est prout est principium operationum perfectiorum, aut minus perfectarum intra eandem speciem, id est circa eadem obiecta, tum materialia, tum formalia. Sic enim probabam in tractatu de anima, posse indiuidua eiusdem speciei habere differentias indiuiduales, id est materiales, dissimiles & inæquales. Cum enim certum omnino sit, differentias indiuiduales sumptas prout sunt hæcitates, esse non posse inæquales; sic enim dicunt solum in communi